

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

ΜΙΑΝ φοράν ἦταν ἓνας νέος καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῇ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν συνείδησίν του ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῇ ἓνα φρόνιμον καὶ πολύπειρον φίλον του. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ τὸν ἤυρε.

— Ἀγαπῶ μίαν νέαν καὶ τὴν θέλω γυναῖκα μου.

— Πάρε την, ἀποκρίνεται ὁ φίλος του.

— Ἀλλ' οἱ γονεῖς μου δὲν τὴν νοστιμεύονται καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς λυπήσω.

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Ἄν δὲν τὴν πάρω θὰ εἶμαι δυστυχὴς ὅσῳ ζῶ.

— Πάρε την.

— Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι εἵμεθα καὶ οἱ δύο πτωχοὶ καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ τὴν ζήσω ἂν τὴν πάρω, διότι εἶνε καλομαθημένη.

— Μὴ τὴν πάρῃς λοιπὸν.

— Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαπῶ. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ ζήσωμεν.

— Πάρε την.

— Ἄν ὅμως ἀποκτήσωμεν οἰκογένειαν, τί θὰ γείνη τότε; Πῶς νὰ τὴν πάρω χωρὶς λεπτόν;

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Εἶνε τόσον εὐμορφη καὶ καλή!

— Πάρε την.

— Φοβοῦμαι μή με κατηγορήσῃ ὁ κόσμος ἂν τὴν πάρω.

— Μὴ τὴν πάρης.

— Πάρε την! Μὴ τὴν πάρης! . . . Δός μου μίαν συμβουλὴν σωστήν. Εἰπέ μου, τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου;

— Ἄκουσε, φίλε μου. Ὅ,τι καὶ ἂν σε συμβουλεύσω ἐγώ, δὲν ἀξίζει. Ἴδου τί θὰ ἔκαμνα εἰς τὴν θέσιν σου. Ὅταν σημαίνει ὁ ἐσπερινὸς θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν αὐλό-
γυρον τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ ἔκαμνα ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα.

— Ἄλλ' ἡ καμπάνα δὲν ὁμιλεῖ.

— Ὅμιλεῖ εἰς ὅποιον ἡξεύρει νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πήγαίνει καὶ δοκίμασε.

Ἐπλησίαζεν ἰσα-ἰσα ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ. Πηγαίνει ὁ νέος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀρχίζει νὰ σημαίνει. ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ καμπάνα ὁμιλεῖ τῳόντι. Τίγκ, τόγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρης, τίγκ, τόγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρης, τόγκ, τίγκ, τόγκ νὰ τὴν πάρης, νὰ τὴν πάρης, νὰ τὴν πάρης!

Πηγαίνει ἀμέσως ὁ καλὸς σου, εὐρίσκει τὴν νύμφην, δίδει τὸν λόγον του καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας γίνονται οἱ γάμοι.

Ἐννοεῖται ὅτι ἦτο προσκεκλημένος καὶ ὁ φίλος του, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ γαμβρὸς ἐξέφραζε τὴν ἀπειρον εὐγνω-
μοσύνην του διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν του. Τὸν ἤθελε μάλιστα καὶ κουμπάρον, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ κανένα τρόπον δὲν συγκατένευσε.

Μετὰ ἓν περίπου ἔτος ὁ γαμβρὸς ἐπισκέφθη τὸν φί-
λόν του. Ἦτο κατηφὴς καὶ ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

— Ὁραία συμβουλή, λέγει, μοῦ ἔδωκες πέρυσι. Σὲ ἤκουσα καὶ τὴν ἐπῆρα, ὅπου νὰ μὴ τὴν εἶχα ἰδεῖ ποτέ.

— Πολύ λυποῦμαι νὰ σέ βλέπω μετανοημένον, ἀλλὰ συμβουλὴν βεβαίως ἐγὼ δὲν σοῦ ἔδωκα.

— Δὲν μὲ συνεβούλευσες νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα;

— Τοῦτο, ναί, σοῦ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν ἡ καμπάνα μοῦ εἶπε νὰ τὴν πάρω. Τὴν ἐπῆρα καὶ τὴν ἔπαθα.

— Δὲν πιστεύω νὰ πταίῃ ἡ καμπάνα. Δὲν θὰ τὴν ἤκουσες καλά.

— Πῶς δὲν τὴν ἤκουσα; Μοῦ ἐφώναζε: νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς!

— Πολύ τὸ ἀμφιβάλλω. Πήγαινε νὰ τὴν ἀκούσῃς καλά καὶ ἔπειτα ἔρχου νὰ μοῦ παραπονῆσαι.

* * *

Ἀνεχώρησε στενοχωρημένος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπέστρεψε περίλυπος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ ἐκκλησίᾳ ἦτο εἰς τὸν δρόμον του, ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ ἐπλησίαζεν. Ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἐξαίρετα πρὸ ἐνὸς ἑτοῦς τὴν φωνὴν τῆς καμπάνας λέγουσαν: «νὰ τὴν πάρῃς.» Ἡθέλησεν ὁμῶς νὰ βεβαιωθῇ καὶ πάλιν, διότι τὸν εἶχε σκανδαλίσει ὁ δισταγμός, τὸν ὁποῖον ἐξέφραξε περὶ τούτου ὁ φίλος του.

— Ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. Τίγκ, τίγκ! . . . Περίεργον! Τὸ λέγει καθαρὰ ἡ καμπάνα. Νὰ μὴ τὴν πάρῃς, τίγκ, τίγκ, νὰ μὴ τὴν πάρῃς, μή, μή, νὰ μὴ τὴν πάρῃς!

Ὁ ἄθλιος ἤκουε καὶ ἐσυλλογίζετο: Μὴ δὲν ἤκουσε τῷ ὄντι καλά πέρυσιν; ἢ μήπως καὶ πέρυσιν καὶ ἐφέτος ἡ καμπάνα ἄλλο δὲν ἔλεγε παρεκτὸς ὅ,τι αὐτὸς ἐπεθύμει;

— Τί μοῦ πταίει ὁ φίλός μου, ἔλεγεν ἀναχωρῶν. Ἀνόητος ἐγὼ ν' ἀκούσω πέρυσι τὴν συμβουλὴν τῆς καμπάνας.